

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **JUDr. D. S.**, zastoupeného JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou se sídlem Praha 2, Wenzigova 5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 4, P. O. Box 122, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2007, čj. OSZ-7-20/OM-Šp-2007, ve spojení s rozhodnutím ze dne 31. 5. 2007, čj. OSZ-115573- 89/VD-Pc-2007, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2008, č. j. 42 Cad 255/2007 – 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni stěžovatele, advokátce JUDr. Ireně Slavíkové, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 2856 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) rozsudek Krajského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti v záhlaví uvedeným správním rozhodnutím. Poté, co byl soudem vyzván, aby zaslal plnou moc udělenou advokátovi, který jej bude v řízení o kasační stížnosti zastupovat, dopisem ze dne 28. 2. 2008 navrhl, aby soud postupoval podle § 30 ve spojení s § 138 o. s. ř.

Nato soud zaslal stěžovateli formulář Potvrzení o osobních, majetkových a výtěžkových poměrech. Současně jej upozornil, že pokud vyplněné potvrzení nezašle soudu do 10 dnů od jeho doručení, bude jeho žádost zamítnuta, neboť soud nebude mít podklad pro vyhovění žádosti. Výzvu stěžovatel převzal dne 10. 3. 2008. Dne 20. 3. 2008 doručil soudu dopis,

ve kterém uvedl, že k naplnění podmínek § 30 o. s. ř. postačuje holý fakt, že je důchodce a důchod je jediným zdrojem jeho živobytí.

Usnesením ze dne 27. 3. 2008, č. j. 42 Cad 255/2007 – 30, krajský soud žádost o ustanovení advokáta zamítl. Stěžovatel mohl podle soudu získat majetek formou restituce, privatizace, dědictví či darem. Při rozhodování o osvobození od soudních poplatků se přihlíží nejen k výdělkovým poměrům, ale i k poměrům majetkovým. Stěžovatel tak podle soudu neprokázal své poměry, které jsou rozhodné pro posouzení žádosti o ustanovení zástupce podle § 35 odst. 7 s. ř. s.

Usnesení krajského soudu napadl stěžovatel kasační stížností z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s. Usnesení považuje za zmatečné, jeho výrok za neurčitý. Soud podle něj rozhoduje o zástupci, aniž by tohoto blíže specifikoval. Dále uvádí, že při svém rozhodování přihlíží i k poměrům majetkovým, neuvádí však, jak k tomuto závěru došel, resp. o jaké skutečnosti své tvrzení opírá. Stěžovatel dále dovodil, že jej soud nepřímou nutí k prodeji svého nemovitého majetku, což považuje za nepřiměřené a vzhledem k okolnostem s takovým prodejem spojeným nereálné.

Napadené usnesení je podle stěžovatele nezákonné, neboť předmět řízení je nemožný. Ke službám advokátů nemá stěžovatel důvěru a nehodlá je sjednávat na dluh. K návrhu na ustanovení advokáta byl stěžovatel donucen soudem pod pohrůzkou, že řízení bude zastaveno. Zájemem stěžovatele je hájit se sám, nikoli nechat se formálně zastupovat někým, koho předmět ani výsledek sporu nezajímá. Požadavek soudu považuje za nepřípustné znevážení vlastního vzdělání. Neuznání jeho kvalifikace jen proto, že k jejímu získání došlo na té či oné škole, je podle stěžovatele absurdní a ve světě nemá obdoby. Za absurdní považuje rovněž to, že i v řízení o ustanovení advokáta musel být zastoupen advokátem. Podle stěžovatele jde o zjevnou snahu soudů sprovodit jeho kauzu z formálních důvodů a nezabývat se žalobou věcně. Žádá proto, aby řízení o ustanovení advokáta bylo zastaveno jako neopodstatněné a bezpředmětné.

Kasační stížnost stěžovatele byla následně doplněna ustanovenou advokátkou přípisem ze dne 30. 7. 2008, ve kterém je zrekapitulován dosavadní průběh řízení a je odkázáno na podrobné podání samotného stěžovatele.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu uplatněných stížných bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, čj. 3 Azs 33/2004 - 98, publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS).

Podle § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Jak již dříve (přímo ve vztahu ke stěžovateli) Nejvyšší správní soud judikoval, nelze vysokoškolské vzdělání stěžovatele považovat za vzdělání ve smyslu výše citovaného ustanovení soudního řádu správního (srov. usnesení ze dne 18. 4. 2007, čj. 3 Ads 30/2006 - 49, www.nssoud.cz). Krajský soud tedy postupoval zcela v souladu se zákonem, pokud stěžovateli k žádosti o ustanovení zástupce zaslal formulář k prokázání jeho majetkových poměrů.

Pokud jej stěžovatel odmítl vyplnit a soudu zaslat zpět, neposkytl součinnost potřebnou pro to, aby mohlo být o jeho návrhu rozhodnuto, neboť soudu chyběl pro jeho rozhodnutí podklad. Usnesení Krajského soudu v Praze tedy netrpí vadou podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou.

Nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud pouze odkazuje na svou dřívější judikaturu, podle které není pro řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí o neustanovení advokáta třeba zastoupení (srov. rozsudek ze dne 28. 4. 2004, čj. 6 Azs 27/2004 - 41, publ. pod č. 486/2005 Sb. NSS).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, správní orgán ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni stěžovatele náleží v souladu s § 9 odst. 2 a § 11 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za tři úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti ve výši 1500 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 900 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 2400 Kč. Protože je ustanovená advokátka plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 456 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 2856 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 23. října 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu